

— Насрѣща въ нивата, подъ единъ слогъ. Трепери отъ страхъ милото. Хайде да те заведе!

Тя го заведе на нивата. Нойчо грабна агнето и тръгна къмъ свѣтлинката надоле, кждето е дѣдовата му воденичка, а птичката отлетѣ къмъ сухата круша. Вървѣ овчарчето що вървѣ, стигна единъ кръстопѣтъ. На кръстопѣтя видѣ пърполи едно пиле сивичко.

— Защо не се приберешъ?

— Не мога, крилото ме боли.

— Какво му е?

— Какво ли? Днесъ, като духна бурята, грабна ме отъ гнѣздото и ме понесе. Удари ме о единъ клонъ, счупи ми крилото, паднахъ и сега не зная кжде съмъ.

Агнето заблѣя съ очи впити къмъ воденицата и Нойчо тръгна, като остави клетото пиле. Но изведнажъ свѣтлинката тамъ доле угасна. Вѣтръ бѣше влѣзълъ презъ прозорчето и духналъ газеничето на дѣда Златана воденичаря. Изгуби се малкото овчарче и не знаеше кжде да заведе агнето. Тогава отъ тъмнината дойде при него единъ старъ човѣкъ съ бѣли дрехи. Нойчо го попита не знае ли пѣтя за дѣдовата му воденица. Старецътъ отвърна, че го знае и ще го каже, ако му даде агнето си. Овчарчето не рачеше да го даде, но като видѣ колко е тъмно и страшно полето, даде го. Старецътъ взе агнето, показа пѣтя и нѣкъде доле тогчасъ се появи пакъ жълтата свѣтлика. Нойчо се затече къмъ нея, но задъ гърба си чу жаловитото гласче на пилето съ счупеното крило и се повърна. Взе го въ шепа и го занесе на сухата круша. Като го видѣ, черната птичка се зарадва до нѣмай кжде. Тя помилва съ крило по главата доброто овчарче, но то си отиде съ свитото сърце, защото знаеше, че очитъ на Бѣлуша нѣма да свѣтнатъ отъ радостъ.

